

les seält jälle möda sain, olli mul rõõm selle näggusa pu pärrast. Müüd hiljaste käisin jälle seddasamma teed, ja otsisin omma illust puud tagga; agga ei olnud sedda mitte enam. Kulasin rahwa käest järrele, kas ehk olli ommei wimaks mahha raiutud sanud sepärrast, et olli sedda uut wiija-maad üle wägga ärrawarjatanud. Sest ei olnud süüd, waid, et pu olli üksi senna kohto seisma jänud, kanged tuled ollid minnewal kerwadel sedda katki murd- nud. Mõtlesin siis isseenneses, et need wõssud, mis enniste paksuste selle tugge- wa pu ümber seisid, ollid ommei selle sure pu hoidmisses häddaste tarwis olnud; ja jälle, et se kaste, mis pu oksade ja lehtede peält mahha tilgub, ja se warri, mis pak- sud lehhed ümberringi la-utawad, neid wätimaid wõssusid nende kaswatamisse jures ollid kossutanud ja tuggewaks ait- nud. Sest mõttest sain weel teise peäle. Tulli minno mele, et ka feige wäggeta- mad ja joukamad innimesed tarwitawad

feige wätimaitte ja maddalatte käest abbi, kui ei pea ihho üllespiddamisse polest mitte hukka minnema, ja et sest peaksid suurt luggu rahwas maddala põlwe rahwast kalliks arwama ning auustama, nenda kui suut Jummal ei te ka mitte wahhet selle wäljaspiddise põlwe polest innimeste wah- hele, egga pea ühhestat enam luggu kui teisest. — Agga weel sain kolmandama mõtte peäle. Nenda kui need nimmetud wõssud ollid priksuste kaswanud senni kui ollid alles selle sure pu al seismas, nenda maddala põlwe rahwas sawad omma wäl- jaspiddise seisuse polest siis wast hõlbo peäle, kui helde Jummal neile lahket ja hallemelelist üllemat ja wallitsejat on so- winud, ja ni kaua, kui allamad lapselikko sannakuulmissiga wannema pole truieste hoiawad. Ja kui küllarahwas omma per- tega ja nabrettega kalli rahho sees ja sõbra melega moistwad ühhes ellada, ni kaua neil on mõnnus waifne luggu maias. Kohhe agga kui igga tühja asja pärrast kibbe